

LISBOA

Íngrid va despenjar-se a Lisboa com podia haver-ho fet a Pamplona o a Marràqueix, tot plegat formava part del seu particular concepte de sud. Una amplitud misteriosa on la llum, la brutalitat i la misèria havien de ser forçosament termes sinònims. Hi havia arribat després d'un estrany zig-zag, d'un mes d'autostop i tren per quatre països diferents. El seu últim conductor, un matemàtic cordovès i enamorat incondicional de la ciutat va dir-li que la millor manera de ficar-se a la pell de Lisboa era veure-la des del riu.

L'home que no pensava entrar-hi, frapat per l'absoluta indiferència de la noia o potser les les especials nocions de geografia que demostrava, va desviar-se de la seva ruta i va deixar-la a la Praça do Comércio, al cor mateix de la ciutat.

Era cap al tard i aquella hora tot es movia al voltant del riu daurat. Vaixells carregats de passatgers que anaven d'una riba a l'altra, tramvies sorollosos i confiats, comerciants atrafegats, mariners sense memòria, gossos arnats i indiferents.

Íngrid caminava poc a poc, bevent a glopets, petits i desconcertats, tot aquell nou món que anava descobrint. Va passar entre les parades d'una fira atrotinada -mal dreçada amb totxos i veles de plàstic- entre parets de contenidors de colors, muntanyes de plàtans massa madurs i al final va arribar a l'estació marítima.

Va decidir embarcar-se sense saber massa on anar. Els vaixells feien trajectes cap a ports de noms exòtics: Calcihas, Barreiro, Feixal, Montijo. Va comprar el bitllet més car, el que anava a Montijo i que, ho va veure quan embarcava, era el que prenia menys gent.

Va quedar-se a la coberta, asseguda de cara a la ciutat. Va veure una gran cúpula clara, un castell voltat d'una muralla dentada -com de cartró-, un barri blanc arrapat a la muntanya i al fons -cap a la banda de mar- un pont ingràvid suspès en la vermellor del capvespre. El vaixell va salpar i de seguida la ciutat es va fondre en mig d'una grisor freda i aquàtica.

Va flanquejar un illot pla on creixien jonqueres i matolls d'herba rala de color de pols. Després un altre grup d'illes encara. A una, roquissar negre, hi havia un petit far de ratlles vermelles i blanques. . . i gavines, potser centenars de gavines, que en sentir la remor del vaixell van arrencar el vol per empaitar la seva estel·la.

A la coberta, a la banda de popa dos negres jugaven a cartes. Davant d'Íngrid - en el banc oposat- un jove vestit amb una correcció gairebé excessiva per l'edat que semblava tenir, estava encaparrat a resoldre un joc de mots encreuats. A un angle de la proa, seia una dona. Tenia els cabells negres, uns cabells massa negres per ser autèntics i un nas exageradament arremangat. Duia una càmera fotogràfica penjada del coll. Més d'un moment, Íngrid va tenir la sensació que aquella dona l'estava

Berta Jardí

Au bout du souffle (J.L. Godard)